

Boek over de mijnramp

Hugo Verkley wilde voor zijn 30ste een boek geschreven hebben. Dat is hem gelukt.

FOTO MARNIX SCHMIDT/HUGO VERKLEY

Foto rechts: het is Jimmy Sanchez niet goed vergaan.

FOTO MARNIX SCHMIDT/HUGO VERKLEY

REEUWIJK/UTRECHT

Twee jaar geleden waren ze wereldnieuws, de 33 Chileense mijnwerkers die 69 dagen lang vast zaten op 700 meter diepte. Sindsdien is er weinig van ze vernomen. Student antropologie Hugo Verkley (27) ging na hoe het de mannen is vergaan en schreef er een boek over.

PETER VAN EIJK

Na zijn studie journalistiek ging Hugo Verkley, onder meer sportmedewerker op de redactie van AD Groene Hart, reizen door Zuid-Amerika. „Het zette mij aan om antropologie te gaan studeren. Ik wilde meer verdieping. Uiteindelijk wilde ik iets nuttigs gaan doen voor de mensheid," zegt hij.

Tijdens zijn studie waren de Chileense mijnwerkers groot nieuws. „Maar na een tijdje hoorde je er niemand meer over, de mannen raakten in de vergetelheid. Ik vroeg me af hoe het hen vergaan was. En toen mijn masterscriptie eraan kwam, besloot ik erheen te gaan om het ze te vragen."

Voor het schrijven van zijn scriptie wilde de Reeuwijker, die overigens nog in zijn Utrechtse studentenflat woont, proberen enkele mijnwerkers te interviewen. Zonder gegevens van de mannen vloog hij naar Chili. In de stad Copiapó begon zijn zoektocht.

„Ik vroeg links en rechts rond. Iedereen zei dat ik er niet aan moest beginnen, omdat de mannen veel geld voor een interview zouden vragen. Maar ik besloot het tóch te proberen. In de krant las ik dat één van de mijnwerkers, ene Dario, op een fruitmarkt zou werken. En daar ben ik naartoe gegaan. Het was net het tv-programma Spoorloos," vervolgt hij. „De eerste die ik aansprak kende hem en Dario bleek daar niet meer te werken. Maar de man kende zijn adres. Ik ben naar hem toe gegaan en hij nodigde me meteen uit om binnen te komen. En hij kende natuurlijk de adressen van andere mijnwerkers."

Uiteindelijk sprak Hugo met acht mijnwerkers. „Het verhaal van vier mannen heb ik gebruikt voor mijn scriptie. En niemand vroeg geld voor het interview. Dat viel me op: de mannen worden gezien als geldwolven, terwijl ze niets aan de ramp hebben overgehouden. Alleen reisjes."

Het waren heel wisselende verhalen die hij kreeg te horen. „De één, Omar Reygades, geeft lezingen over de periode dat hij opgesloten was, die reist overal naartoe en heeft nog wat van de wereld gezien. Maar een ander die ik sprak, Jimmy Sánchez, heeft

angstaanvallen en is gaan stotteren. Hij blowt en zijn vrouw en kind zijn bij hem weggegaan. Hij heeft geprobeerd in de bouw te werken, maar hij liet alles vallen. Hij heeft geen enkele hulp van de overheid gekregen."

Het viel hem op dat de meeste mannen de mijn niet meer in durven. „Maar sommigen zullen wel moeten omdat er geen ander werk is."

De scriptie was een succes, Hugo slaagde met glans. „Maar ik vond het toch zonde dat die scriptie onder in een la zou verdwijnen en daarom besloot ik hem te herschrijven. Minder wetenschappelijk, maar meer verhalend. Toen ik klaar was heb ik uitgever benaderd en Rozenberg Publishers in Amsterdam zag er wel wat in."

Volgende week verschijnt het boek van Hugo Verkley; zijn eerste. De titel is *Estamos bien en el refugio los 33*; de nasleep van een Chileense mijnramp. Die Spaanse zin stond op het eerste briefje dat de mijnwerkers naar boven wisten te krijgen.

Hugo hoopt dat we van het lezen ervan nog wat opsteken. „We zeuren wel zoveel in Nederland, maar we hebben het hier nog goed, vergeleken met die jongens daar."

www.hugoverkley.nl

„Ik wilde iets nuttigs doen voor de mensheid'

Hugo Verkley,,